

ματικῶν, τῶν ὁποίων τὴν συναναστροφὴν ἀμφότεραι ἐπιδιώκετε μετὰ τοσαύτης ζωτήτος καὶ ἐνδιαφέροντος.

I

"Οντως, ὁ κύριος Δ'Ωλνὲ ἐτήρησε τὸν λόγον του καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ ἀνεχώρησε μόνος ἐκ Μοντρέαλης, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, μετὰ δέκα πέντε ἀκριβῶς ἡμέρας, ἡ θυγάτηρ του θὰ ἤρχετο εἰς Βαλμόν.

"Ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἔκεινην ἡμέραν ἡ Ἀντωνέττα ἔκαθητο ἐν τῇ αἴθουσῃ ἀναγινώσκουσα εἰς ἐπήκοον τῆς κυρίας Δ' Ωλνέ, ὅτε, εἰςελθὼν ἀπαρτήρητος ὁ ταγματάρχης Στενφάϊλδ, διηυθύνθη ἀκροποδήτη πρὸς τὴν Ἀντωνέττην καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν θερμῶς. Ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ καὶ ἀσυνήθει συμπεριφορᾷ τοῦ ταγματάρχου, ἡ νέα ἡγέρθη πάρατε καὶ ἀπεσπασθη βιαιώς ἐκ τῆς ἀγκάλης του.

— Τί ἔχετε σήμερον, 'Ανδρέα; τῷ εἰπεν ὄργιλως.

— Πᾶς! δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀσπασθῶ τὴν θελκτικὴν σύζυγόν μου; ὑπέλαβε μειδιῶν. Περίεργος ἐρώτησις, 'Αντωνέττα!

— "Ακουσον, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα μετὰ πικρίας ἅμα καὶ σταθερότητος. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι καὶ ἀλλοτε σοὶ εἶπον· ἐφ' ὅσον ὁ γάμος μας δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως, δὲν θὰ ἡμειώ διὰ σὲ εἰ μὴ ἡ δεσποινὶς Ἀντωνέττα Δὲ Μιρεκούρτ.

— Εἰσαι πολὺ ἀδικος καὶ αὔστηράς, Ἀντωνέττη, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης ζωηρῶς.

— "Οχι, κύριε ταγματάρχα, εἶπεν ἡ κυρία Δ' Ωλνέ, προχωροῦσα πρὸς αὐτόν. Ἡ Ἀντωνέττα ἔχει δίκαιον. Σκέφθητε ὅτι αὕτη εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ μή με ἀναγκάσσητε νὰ μετανοήσω δι' ὅτι εἴπαξα ὑπὲρ ὑμῶν. Ναί· ἐφ' ὅσον ὁ γάμος σας δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως, δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ κηλιδωθῇ τὸ ὄνομα τῆς ἐξαδέλφης μου. Θὰ ἐπιθυμήσω μᾶλλον νὰ σας κλείσω τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου κατὰ πρόσωπον ἢ νὰ ἔδω ποτὲ τοιούτον τι.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης μετ' ὄργης, σεῖς μὲ κάμνετε νὰ χάσω τὸ λογικόν μου! Ἀλλὰ δὲν θέλω, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τοιαύτην ἀφόρητον τυραννίαν. Λοιπόν, Ἀντωνέττα, ἡτο φευδής ὁ δρόκος, τὸν ὅποιον ὄμοσες πρὸ δύο ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

— "Α! ὅχι, μυριάκις ὅχι, 'Ανδρέα! ὑπέλαβεν ἡ νέα συγκεκινημένη μέχρι δικρύων. Ἀπεναντίας διὰ τοῦ δροῦ ἔκεινου ἐπεσφράγισα τὸν ἔρωτά μας· ἀλλὰ μέχρις οὐ ἐκπληρωθῶσιν οἱ δροί, οὓς σοὶ ἐπρότεινα καὶ τοὺς ὁποίους καὶ σὺ ἀπεδέχθης πρὸ τοῦ γάμου μας, δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω τὴν ἔνωσίν μας ως τελείως κεκυρωμένην.

— Καὶ πότε ἀρά γε θὰ γίνη ἡ ἐπικύρωσις αὐτῆς; ἡρώτησε μετὰ ψυχραιμίας ὁ ταγματάρχης.

— "Οταν σὺ θελήσῃς. Καὶ ισως, ισως

θὰ ἔπραττον καλλίτερον ἢν ὅμολόγουν τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα μου.

Εἰς τοὺς λόγους τῆς τούτους ὁ ταγματάρχης ἐφορίκασεν.

— Σπεῦδε βραχέως, ἐξαδέλφη μου, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δ' Ωλνέ. Μετὰ τὴν χθεσινὴν σκηνὴν, σκέφθητε πόσον θὰ ἐδεινοῦντο τὰ πράγματα διὰ τοιαύτης ἐξομοιογήσεως. Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ προλειάνωμεν ἀρκούντως τὴν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σκοπόν μας, ὅστις δέον νὰ ἦν ὅσον ἔνεστι κατεύνασις τῆς ὄργης τοῦ πατρός σου, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀποδεχθῇ ἡ πιάτερον τὴν ἔνωσίν σας. Δὲν ἔχω δίκαιον, 'Ανδρέα;

Ο ταγματάρχης, ὅστις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἔγινωσκε τὴν σύζυγόν του πολύφερνον, ἥτισθνθη πάραπτα τὴν ὄρθοτητα τῶν λόγων τούτων καὶ ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Λοιπὸν ὑποσχέθητε μου, 'Ανδρέα, ὅτι θὰ θεωρήσεις τὸν ὄντης τὴν Ἀννωνακέττην ως μνηστήν σου μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ὃν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ὀνομάσῃς αὐτὴν σύζυγον.

Ο Στενφάϊλδ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἡγέρθη ἀποτόμως καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀντωνέττην.

— 'Αλλὰ πᾶν ὅτι ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ, τῇ εἰπεν, εἶνε σκληρὰ δοκιμασία. Οὐχ ἡτον, ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ ὑποκύψω. 'Αλλὰ πρέπει καὶ σεῖς νὰ μοι ὑποσχεθῆτε ἡ μᾶλλον νὰ μοι δρκισθῆτε ὅτι οὐδέποτε θὰ γνωστοποιήσητε τὸν γάμον μας, χωρὶς νὰ σας δώσω ἔγω τὴν ἀδειαν.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δ' Ωλνέ ἀπερισκέπτως, δὲν βλέπω τι τὸ κωλύον. Τὸ κατ' ἐμέ, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι μεθ' ὄρκου. 'Αλλὰ συγχωρήσατέ μοι πρὸς στιγμήν. Μὲ φωνάζει ἡ Ἰωάννα.

— "Ηδη, Ἀντωνέττα, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, μόλις ἐξῆλθεν ἡ κυρία Δ' Ωλνέ, συγκατατίθεμαι νὰ παραιτηθῶ προσκαίρως τῶν δικαιωμάτων μου ως συζύγου καὶ νὰ σε θεωρῶ ως φίλην ἡ μᾶλλον ως ζένην, ἐνῷ πορευματικῶς εἰσαὶ σύζυγός μου· ἀλλὰ καὶ σὺ ὑποχρεοῦσαι νὰ μη καταστήσῃς ποτὲ γνωστὸν τὸν γάμον μας, οὐδὲ νὰ ἐπιτρέψῃς τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ωλνέ, σὰν προγομένης ἀδειας μου.

— "Ω! 'Ανδρέα, 'Ανδρέα! ὑπέλαβεν ἰκετευτικῶς ἡ νέα, διατί με περιβάλλεις διὰ νέων μυστηρίων;

— Σοὶ δύμιλῶ πρὸς τὸ συμφέρον μας, ἀγαπητή μου. Τὸ μυστήριον αὐτὸν δέν θα διαρκέσῃ πολύ. Θέλω μόνον νὰ μοι δρκισθῆται.

— Σοὶ τὸ δρκίζομαι.

— Επὶ τοῦ ἐμβλήματος ἔκεινου, τὸ ὅποιον θεωρεῖς ιερόν;

Καὶ συγχρόνως ἐφερεν εἰς τὰ χεῖλη της μικρὸν ἐσταυρωμένον, τὸν ὅποιον ἡ Ἀντωνέττα ἐφερε πάντοτε εἰς τὸν λαμπόντης.

— Η νέα ἡσπάσθη αὐτὸν καὶ ἐπανέλαβε:

— Σοὶ τὸ δρκίζομαι.

— Εἴτα δὲ προσέθηκε μετ' εὐλαβείας:

— Ο σταυρὸς οὗτος εἶνε δῶρον τῆς μητρός μου, ἥτις μοι ἀνήρτησεν αὐτὸν εἰς τὸν λαμπόντον μου, ὅτε, φεῦ! παρέδιδε τὸ πνεῦμα! . . .

— "Εχω πεποιθησιν ὅτι θὰ τηρήσῃς τὸν ὄρκον σου, ἐπανέλαβεν ὁ ταγματάρχης, καθίσας πλησίον τραπέζης τινὸς καὶ ἀνοιξας μηχανικῶς βιβλίον τι, ὅπερ κατὰ τύχην εὑρίσκετο ἐπ' αὐτῆς.

— Επεται συνέχεια.

T***

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον.

Ο πρίγκηψ, προσβληθεὶς ἐκ τῶν λακωνικῶν ἔκεινων ἀπαντήσεων, περιπλήθε δις; ἦ τρις τὸν θάλαμον, περιεργαζόμενος, ἐν τῷ σκότει, τὰ ἔκεις ὑπάρχοντα ἔργα γλυπτικῆς.

— "Εχεις καλὴν κατοικίαν, Βουσύ, ως τούλαχιστον μοὶ φαίνεται, εἶπεν.

— Ο Βουσύ δὲν ἀπεκρίθη.

— Κύριοι, εἰπεν δ' δοῦξ πρὸς τοὺς εὐπατρίδας του, μείνατε εἰς τὸ παραπλεύρως κείμενον δωμάτιον· πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ ἀτυχῆς μου Βουσύ εἶναι πορευματικῶς βαρέως ἀσθενής. Διατί δὲν εἰδοποιήθη ὁ Μιρών; Ο ιατρὸς ἐνὸς βασιλέως δὲν είναι υπερβολικῶς καλὸς δι' εἴναι Βουσύ

Εἰς θεράπων τοῦ Βουσύ ἔκινησε τὴν κεφαλήν· δ' δοῦξ παρετήρησεν ἔκεινο τὸ κίνημα.

— Λοιπόν, Βουσύ, ἔχεις λύπας; ἡρώτησεν ὁ πρίγκηψ σχεδὸν μετὰ σεβασμοῦ.

— Τὸ ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

— Ο δοῦξ ἐπλησίασεν ως τις τῶν ἀποπεμπομένων ἐραστῶν, οἵτινες τόσῳ μᾶλλον καθίστανται περιποιητικοὶ καὶ ἐνδοτικοὶ, σῷῳ μείζονα ἀποστροφὴν ἐμπνέουσιν.

— Εμπρός! δύμιλησόν μοι, Βουσύ! εἶπε.

— Καὶ τί νὰ σας εἴπω, ἔξοχώτατε;

— Εἰσαι δυσηρεστημένος κατ' ἐμοῦ; προσέθετο δ' δοῦξ χαμηλοφώνως.

— Εγὼ δυσηρεστημένος! διατί; "Αλλως, οὐδέποτε δυσαρεστεῖται κατὰ τῶν πριγκηπῶν. Εἰς τί θὰ ἐχρησίμευεν;

— Ο δοῦξ δὲν ἀπήντησε.

— Πλὴν, ἔξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, χάνομεν τὸν καιρόν μας εἰς προσίμια. "Ἄς ἐλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα, ἔξοχώτατε.

— Ο δοῦξ ἡτένισε τὸν Βουσύ.

— "Εχετε ἀνάγκην ἐμοῦ, δὲν ἔχεις οὕτως; εἰπεν δὲ περιπτώησαι κατὰ τὸν πριγκηπόντος.

— "Α! κύριε δὲ Βουσύ!

— Α! ἀναμφιβόλως, ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ· τὸ ἀπαναλαμβάνω νομίζετε, ὅτι σκέπτομαι, ὅτι ἡλθετε νά με ἰδῆτε λόγῳ φιλίας; "Οχι, βεβαίως, διότι οὐδένα ἀγκαπτήσατε.

— "Ω! Βουσύ! σύ μοι λέγεις ταῦτα;

— Εμπρός, ὃς τελειώσωμεν, λαλήσατε, ἔξοχώτατε· τίνος ἔχετε ἀνάγκην; "Οταν ἀνήκη τις εἰς πρίγκηπα, ούτος δ' ὑποκρίνεται μέχρι τοῦ σημείου νὰ καλῇ αὐτὸν φίλον του, ὄφελεις νά τον εὐχαριστῇ διὰ τὴν ὑπόκρισιν καὶ νά τῷ θυσιάζῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν. Λαλήσατε.

Ο δούξ ήρουθρίσαςεν, ἀλλ' ἔνεκκι τοῦ σκότους, οὐδεὶς εἶδε τὸ ἐρύθημά του.

Οὐδὲν ήθελον παρὰ σοῦ, Βουσύ, εἶπε, πλανᾶσσαι. Βλέπων τὸν ἐπικρατοῦντα ωραῖον καιρὸν καὶ τὴν ἔνεκκα τῆς ὑπογραφῆς τῆς Ἔρωσεως συγκίνησιν τῶν Πχρισίων, ἐπιθυμῶ μόνον νά σε προσλάβω εἰς τὴν συνοδίαν μου, ὅπως διατρέξω ὀλίγον τὴν πόλιν.

Ο Βουσὺ ἡτένισε τὸν δούκα.

— Δὲν ἔχετε τὸν Αὔριλύ; εἶπεν.

— Ενα κιθαρώδον!

— Α! ἔξοχώτατε! δὲν ἀναγνωρίζετε πάσας τὰς ἴδιοτητὰς αὐτοῦ· ἐφρόνουν, ὅτι ἔξεπλήρου παρ' ὅμιλον καὶ ἔτερος ἔργος· ἐκτὸς ὅμιλος τοῦ Αὔριλύ, ἔχετε ἑτέρους δέκα ἡδώδεκα εὐπατρίδας, τῶν δοπίων ἀκούων κροτοῦντα τὰξ ξιφή ἐπι τοῦ δαπέδου τοῦ ἀντιθαλάσμου μου.

Τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἡγέρθη βραδέως.

— Τὶς εἰ; ἡρώ τησεν ὁ δούξ ὑπερηφάνως; τίς εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἔγω εἰμαι, χωρὶς νὰ προαναγγελθῇ;

— Εγώ, ο Ρεμῆ, ἀπεκρίθη ὁ Ωδουνός, εἰσελθὼν μεγαλοπρεπῶς καὶ οὐδαμῶς τεθορυβημένος.

— Τὶς εἶναι αὐτὸς ὁ Ρεμῆ; ἡρώτησεν δούκη.

— Ο Ρεμῆ, ἔξοχώτατε, εἶπεν ο Βουσύ, εἶναι τι πλέον ίατροῦ, εἶναι φίλος.

— Α! ἐπεφώνησεν ὁ δούξ, προσβληθείς.

— Ηκουσες τι ἐπιθυμεῖ ὁ ἔξοχώτατος; ἡρώτησεν ο Βουσὺ τὸν ίατρόν.

— Ναί, νά τον συνοδεύσητε, ἀλλά...

— Αλλὰ τι; εἶπεν ὁ δούξ.

— Αλλὰ δὲν θά τον συνοδεύσητε, ἀπεκρίθη ὁ Ωδουνός.

— Καὶ διατί; ἀνεφώνησεν ο Φραγκίσκος.

— Διότι κάμνει πολὺ ψυχος, ἔξοχώτατε.

— Πολὺ ψυχος; εἶπεν ὁ δούξ, ἐκπληκτός, ὅτι ἐτόλμων νά τῷ προθάλωσιν ἀντιστασιν.

— Ναί, πολὺ ψυχος, ἔπομένως ἔγω, οὐτε εὐθύνομαι διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου δὲ Βουσὺ ἐνώπιον τῶν φίλων του καὶ ἐμαυτοῦ, τῷ ἀπαγορεύω νά ἔξελθῃ.

Οὐχ ἡττον, ο Βουσὺ ἡτοιμάζετο νά κατέληθη τῆς κλινῆς, ἀλλ' ἡ χειρ τοῦ Ρεμῆ συνήτησε τὴν χειρακούτην καὶ την ἔθλιψε κατ' ἵδιον σημαντικὸν τρόπον.

— Εχει καλῶς, εἶπεν ὁ δούξ. Αφοῦ θὰ διέτρεχε μέγαν κίνδυνον, ἐὰν ἔξηρχετο, οὐ μείνη.

— Η Αὔτου Υψηλότης δύπερομέτρως προσβληθείσα ἐκινήθη δύο βήματα πρὸς τὴν θύραν.

— Ο Βουσὺ δὲν ἐκινήθη.

— Ο δούξ ὅμως ἐπανῆλθε πλησίον τῆς κλίνης.

— Οστε ἀπεφασίσθη, εἶπε, δὲν θὰ κινηθείσης;

— Τὸ βλέπετε, ἔξοχώτατε, εἶπεν ο Βουσύ, διατρέξων τὸ ἀπαγορεύειν.

— Εδει νά συμβουλευθῆς τὸν Μιρών, Βουσύ, εἶναι μέγας ίατρός.

— Εξοχώτατε, προτιμῶ ίατρὸν φίλον ή ίατρὸν σοφόν, εἶπεν ο Βουσύ.

— Οστε, ὑγείαίνε.

— Τγειαίνοιτε, ἔξοχώτατε.

— Ο δούξ ἀπῆλθε θορυβωδῶς.

Μόλις δ' ἔξηλθεν, διατρέξων, διατρέξων παρηκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος μέχρι τῆς ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξόδου του, ἐπανῆλθε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς.

— Εμπρός, ἐγέρθητε καὶ τάχιστα, ἀνεύκρεστήσθε, εἶπε τῷ Βουσύ.

— Διατί νά ἐγερθῶ;

— Ινα περιπατήσητε ὀλίγον μετ' ἐμοῦ. Εἰς αὐτὸν τὸν κοιτῶνα κάμνει πολλὴ ζέστη.

— Πρὸ μικροῦ ὅμως ἔλεγες πρὸς τὸν δούκα, ὅτι κάμνει πολὺ ψυχος ἐκτὸς αὐτοῦ.

— Άλλ' ἀφοῦ ἔξηλθεν, η θερμοκρασία μετεβλήθη.

— Οστε; . . . εἶπεν ο Βουσύ, ἐγερθεὶς μετὰ περιεργίας.

— Οστε εἰμαι πεπεισμένος, ὅτι διαθαρράς ἀντί θέλει σας ώφελήσει.

— Δὲν ἐνονῶ, εἶπεν ο Βουσύ.

— Μήπως ἐννοεῖτε ὅποια φάρμακα σᾶς χορηγῶ; Οὐχ ἡττον, λαμβάνετε αὐτά. Εμπρός, ἐγέρθητε. Περίπατος μετὰ τοῦ δουκὸς δ' Αντεοῦ θάξητο ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ίατροῦ θέλει εἶναι σωτήριος. Εγώ σας το λέγω Δὲν ἔχετε πλέον εἰς ἐμὲ ἐμπιστούσυνην; Αποπέμψατε με.

— Εστω, εἶπεν ο Βουσύ, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Εἶναι ἀνάγκη.

— Ο Βουσύ ἡγέρθη ωχρὸς καὶ τρέμων.

— Αλλὰ ποὺ θὰ ὑπάγωμεν; ἡρώτησεν.

— Εἰς συνοικίαν, τῆς δοπίων ἀνέλυσα σήμερον τὸν ἀέρα, τὸν δοποῖον εύρον σωτήριον διὰ τὴν ὑγιείαν σας, ἔξοχώτατε. Ο Βουσύ ἐνεδύθη καὶ ἀμφότεροι ἔξηλθον.

— Ο Ρεμῆ ἔλαβε τὸν ἀσθενῆ του ἀπὸ τοῦ βραχίονος, στρέψας δ' ἀριστερὴ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Κοκιλεάρ, τὴν δοπίων ἡκολούθησε μέχρι τοῦ προτειχίσματος.

— Παραδόξον, εἶπεν ο Βουσύ, μὲ ὁδηγεῖς; πρὸς τὸ ἔλος τῆς Γράντ-Βατελιέρ καὶ ἀξιοῖς, ὅτι αὕτη συνοικία εἶναι ὑγιεινή.

— Ο! κύριε, εἶπεν ο Ρεμῆ, ἔχετε ὄλιγην ὑπομονήν, θὰ στραφώμεν πρὸς τὴν ὁδὸν Παγεδίνου, θὰ ἀφήσωμεν πρὸς τὰ δεξιά ἡμῶν τὴν ὁδὸν Βιρνές καὶ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν δοπὸν Μονμάρτρη. Θέλετε ἵδει πόσον αὕτη εἶναι δωράια!

— Νομίζεις, ὅτι δέν την γνωρίζω;

— Τότε, ἀν την γνωρίζητε, τόσῳ τῷ κακλίτερον, διότι δέν θέλω ἀπολέσει τὸν καιρόν μου νὰ καταδεῖξω ύμιν τὰς καλλονὰς αὐτῆς, ἀλλὰ θέλω δηγήσεις ύμας παραχρῆμα εἰς μικράν τινα ωράιαν δόδον.

Τῷ ὄντι δ' ἀφοῦ ἀρήκαν ἀριστερὴ τὴν πύλην Μονμάρτρη καὶ ὠδευσαν ἐπὶ διακόσια βήματα ἐπὶ ταύτης τῆς δοποῦ, διατρέξων, διατρέξων παραφρή δεξιά.

— Αλλὰ τὸ πρόττεις ἐκ προθέσεως, ἀνέκραξεν ο Βουσύ ἐπανερχόμενος εἰς τὰ αὐτὰ μέρη.

— Αὕτη εἶναι η ὁδὸς τῆς Γύφτισσας ἢ

τῆς Αίγυπτιας, ως ἀγαπᾶτε. Βλέπετε ἐκείνην τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν; Πόσον εἶναι ωράια καὶ καλλιτεχνική! Στοιχηματίζω, διτι οὐδέποτε παρετηρήσατε αὐτήν.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ο Βουσύ, δέν την ἐγνώριζον.

— Τιμᾶται ἐπὶ τῷ ὄντι ματι τῆς ἀγίας Μαρίας τῆς Αίγυπτιας, εἶναι δ' ἐκκλησία τοῦ λαοῦ, παρὰ τῷ ὄποισι εἶναι γνωστὴ καὶ ὑπὸ τὸ ὄντι παρεκκλήσιον τοῦ Κοκερών. Λοιπόν, ἐηηκολούθησεν ο Ρεμῆ, ἀφοῦ τώρα ἡξεύρετε πῶς ὄνομαζεται καὶ παρετηρήσατε τὸ ἔξωτερικόν της, ἃς εἰς-έλθωμεν, ὅπως ίδητε τὰς ύδλους τοῦ προνάου εἶναι ἀξιοπερίεργοι.

Ο Βουσύ ἡτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν Ωδουνόν καὶ παρετηρήσεν ἐπ' αὐτοῦ γλυκὺ μειδίαμα, ἐνόησε δ' ὅτι διλλο τι προύτιθετο ὁ νεαρὸς ίατρὸς ἢ νά τῷ δειξή τὰς ἔνεκκα τοῦ σκότους δυσδιακρίτους ύδλους.

— Ηδύνατό τις ὅμως νά ἰδῃ τι ἔτερον ἐκεῖ, διότι τὸ ἔσωτερον τῆς ἐκκλησίας ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ διὰ τὸν ἔσπερινόν ἀνημένου φωτός, δηλαδὴ ἡδύνατο νά ἰδῃ ἀπερίττους εἰκόνας τῆς δεκάτης ἔκτης ἐκατονταετηρίδος.

Οι δύο σύντροφοι εἰσῆλθον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ο Βουσύ παρετήρει τὸν Ρεμῆ, διατρέξων προσεῖχε μεγάλως εἰς τὰς εἰκόνας.

— Εχεις τὴν ἀξίωσιν, τῷ εἶπε, νά διεγείρης ἐν ἐμοὶ ἀνακρεοντείους ἰδέας μὲ τὴν ἐκκλησίαν σου τῆς Αγίας Μαρίας τῆς Αίγυπτιας; Εὰν οὕτω φρονῇς, πλανᾶσαι, διότι ὄφειλεις νά δηγηγήσῃς ἐνταῦθα μοναχούς καὶ μαθητάς.

— Θεός φυλάξοι, εἶπεν ο Ωδουνός. Omissis cogitatio libidinosa cerebrum inficit.

— Λοιπόν, τότε; Προύτιθεσο ἔτερόν τι, εἰσάγων με ἐνταῦθα, εἶπεν ο Βουσύ.

— Οχι, μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπήντησεν ο Ρεμῆ.

— Τότε, εἰδον τὰς εἰκόνας; ἀς ἀπέλθωμεν.

— Εχετε ὑπομονήν· ιδού δ' ἐσπερινός τελειώνει, ωστε, ἀν ἔξελθωμεν τώρα, θὰ πειράξωμεν τοὺς πιστούς, ἀπεκρίθη ὁ Ωδουνός, κρατήσας ἐλαφρῶς τὸν Βουσύ ἀπὸ τῆς χειρός.

— Αλλ' ιδού, προσέθετο, πάντες ἀποσύρονται, ωστε ἀς πράξωμεν όμοιώς, ἐὰν εὐκρεστήσθε.

Ο Βουσύ διηθύνθη πρὸς τὴν θύραν μετὰ προφανούς ἀδιαφορίας καὶ ἀφαιρέσεως.

— Λοιπόν, εἶπεν ο Ωδουνός, ἔξερχεσθε, χωρὶς νὰ λάβητε ἡγιασμένον ύδωρ. Ποῦ ἔχετε τὸν νοῦν σας;

Ο Βουσύ, υπακούων ως παιδίον, ἐδιδίσε πρὸς τὴν στήλην, εἰς τὴν δοπίαν ἡτο προσηρμοσμένον τὸ ἀγιαστήριον.

Ο Ωδουνός ἐπωφελήθη τοῦ κινήματος τούτου, ὅπως νεύσῃ πρὸς τινα γυναῖκα, ἡτις ἔβαδισε πρὸς τὴν αὐτὴν στήλην.

Ούτω, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης ἔθετε τὴν χειρα ἐντὸς τοῦ ἀγιαστηρίου, στηρίζομένου ἐπὶ δύο ἐκ μέλανος μαρμάρου Αίγυπτιων, ἐτέρα χειρί, ὀλίγον παχεῖα καὶ ἐρυθρᾶ, ἡτις ὅμως ἦτο γυναικεία, ἔξεταθη

πρὸς τὴν ἴδικήν του καὶ ἔβυθίσθη ἐντὸς τοῦ ἄγιασμού.

Ο Βουσὺ ἔφερε τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς ἑρυθρᾶς γειρᾶς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός, ἀλλ' αἴφνης ὠχρίστε καὶ ὑπεχώρησε καθ' ἐν βῆμα, διότι ἀνεγνώσει τὴν Γερτρούδην, κεκαλυμμένην τὸ ἡμίσυ τοῦ προσώπου ὑπὸ μελαίνης μαλλίνης καλύπτος.

Ἐμενε, λοιπόν, ὁ Βουσὺ μὲ τὴν χεῖρα προτεταμένην καὶ χωρὶς νὰ ποιήσηται τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐνῷ ἡ Γερτρούδη, χαριτίσκει αὐτόν, ἀπήρχετο.

Ἐπειταὶ συνέχεια.

Διπλό.

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

[Ἐκ τῶν τοῦ Φρειδερίκου Σουλιέ].

... "Ἄν ποτε λάβῃτε ἀνώνυμον ἐπιστολὴν, μὴ τὴν ἀναγνώσητε, ἔξηκολούθησεν δ. κ. Φαθρύ, δημόσιος γραφεὺς, πρὸς δὲ μετέβην ἵνα μοὶ ἀντιγράψῃ τι. Πόσα δάκρυα καὶ πόσαι ἀπελπισμοὶ προσῆλθον ἐκ τούτων, πόσαι ἔριδες μεταξὺ φίλων, πόσαι διαζεύξεις σιζύγων, πόσοι γάμοι ματαίωθέντες ἐκ μιᾶς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς! "Ἄν ποτε λάβῃτε τοιαύτην καὶ τὴν ἀναγνώσητε, πιθανὸν νὰ μὴ πιστεύσητε ταύτην, ἀλλ' ἐν ἀγνοΐᾳ σας τὸ κτύπημα θέλει καταφεύθῃ καὶ ἡ ὑπόνοια θέλει μείνῃ ἐν τῇ ψυχῇ σας, θάττον δὲ ἡ βραδύτερον θέλετε ἐγκαταλείψῃ ἡ τὸν φίλον σας ἡ τὴν φίλην σας. 'Ακούσατε τὴν ἐπομένην διήγησίν μου καὶ ἀποφύγετε τὴν φοβερὰν ταύτην παγῆδα, διότι ἀδύνατον νὰ προέδῃ τις ποὺ θὰ μᾶς καταρρίψῃ καὶ διὰ τὴν αὐτὴν γίνεται χάριν ἀστειότητος ὑπὸ τῶν στηνόντων ταύτην.

Πρό τινων ἑτῶν, τῷ 1820, ὁ νεαρὸς Ιωάννης δὲ Β^{**} ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Ελίζαν δ'. Αρ... Καίπερ ἔχοντες διάφορον χρακτῆρα, ἡγαπῶντο ἐν τούτοις θερμῶς καὶ ἔζων λίγην εὔτυχεῖς. Ο σοβχρός καὶ εὐθὺς χρακτὴρ τοῦ Ιωάννου ἐπεδάλλετο εἰς τὴν ζωηρὰν εὐτολμίαν καὶ ἐτοιμότητα τῆς Ελίζης, ἐνίστε δὲ δ. κ. δ'. Αρ... ἐμέμφετο τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ διότι προύτιμα τὰ ἀνιαρὰ τοῦ δικηγόρου καθήκοντα ἀπὸ τὰς τέρψεις τῆς κοινωνίας.

Ἡμέραν τινά, τρίτην τῶν ἀπόκρεων, δ. κ. δ'. Αρ... ἥβλησε νὰ κρατήσῃ τὸν Ιωάννην, προτιθέμενον νὰ μεταβῇ εἰς Σενλῆ ἵνα διμιλησῃ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ τὸν ἐστενοχώρησε λίαν ἵνα διηγήσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ εἰς τὸν χορὸν τῶν μετημφιεσμένων. Χωρὶς νὰ διμολογήσῃ διὰ ἀπήρεσκεν αὐτῷ ὁ χορός, ὁ Ιωάννης προέβαλε τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀπουσίας του καὶ ἀνεχώρησε, καταλιπὼν τὸν κ. δ'. Αρ... δυσηρεστημένον διὰ τὴν ἐπιμονήν του. 'Εκ πεισμάτος προτρέπει τὴν θυγατέρα του ἵνα τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν χορόν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἀρνεῖται ὡσαύτως, φοβουμένη μὴ δισαρεστήσῃ τὸν σύζυγόν της.

'Αποτυχών εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη ὁ κ. δ'. Αρ... ἐσκέψατο διὰ τὸν ἀστειότατον

νὰ κάμη ἀμφοτέρους τοὺς συζύγους ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὸν χορὸν ἀκουσίως αὐτῶν καὶ κεχωρισμένως. Κατ' ἀκολουθίαν μόλις ἔξηλθε τὴν θυγατέρός του καὶ μετέβη εἰς δημόσιον τινὰ γραφέα πρὸς δὲ ὑπηρόδευσεν ἐπιστολὴν ἀνώνυμον ἢν πέμπει πρὸς αὐτὴν, καὶ διὰ τὴν ἡγγελεν ὅτι ἡ ἀναχώρησις τοῦ συζύγου της ἦτο δόλος, διότι ἐσκόπει νὰ μεταβῇ μετημφιεσμένος εἰς τινὰ ἐρωτικὴν συνέντευξιν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελόδραματος, ἔνθα θὰ συνήντα γυναικαὶ φέρουσαν μέλλαν δόμιον καὶ βραχιόλια ἐκ κυκνῆς ταινίας. Βέβαιος δὲ περὶ τοῦ ζηλοτύπου καὶ ἀπερισκέπτου χρακτῆρος τῆς θυγατέρος του, δὲν βλέπει αὐτὴν κακοθεῖσθαι ὅτι ὅλη τὴν ἡμέραν, ἵνα δώσῃ καρόν, εἰς τὴν καρδίαν της ὅπως πιστεύῃ τὴν ψευδῆ εἰδήσιν ἢν ἔλαθεν. Εἰτα ἀποστέλλει ἐριππον εἰς Σενλῆ, καὶ ἐπιστολὴν ἀγώνυμος ἐπίσης γνωρίζει τῷ Ιωάννην ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἔφάνη τόσον πρόσθυμος νὰ μεταβῇ μαζί του εἰς τὸν χορόν, διότι προύτιμα νὰ ὑπάγῃ μόνη ἵνα εὔρῃ ἔτερον ἀναμένοντα αὐτὴν. Αποστείλκει τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς, ἡράκτῳ νὰ σκέπτηται περὶ τῶν βασάνων διὰ τὸν διάδρομον ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι, καὶ ὅτι διὰ τραχέων ἐμελλε νὰ τοὺς συνδιαλλάξῃ.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ἡ Ελίζα δράμει εἰς τὸ Μελόδραμα, ως τὸ προεῖδεν δ. κ. δ'. Αρ... "Ἐτρεμεν εὐρισκομένη ἐντὸς τοῦ θορυβόδους ἐκείνου συρφετοῦ, ἐρύθημα δὲ αἰδούς ἐκάλυψε τὸ ὑπὸ τῆς ἀνεξιχνιάστου προσωπίδος κεκαλυμμένον πρόσωπόν της. Κατείχετο ὑπὸ τοσαύτης συγχύσεως καὶ ὑπὸ τοσούτου φόβου ἐκ τοῦ ἀγνώστου αὐτῇ θεάματος ἐκείνου, ώστε ἐλημονήσει τὴν θλιψίν της καὶ τὴν ζηλοτυπίαν της, διὰ τοῦτον ἀνήρ τις μετημφιεσμένος διέρχεται πλησίον της καὶ ἀναγνωρίζει τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ κινήματα τοῦ Ιωάννου· τούλαχιστον ἐκείνου λέγουσαν αὐτῷ.

— Σὺ εἶσαι, Ιωάννη;

— 'Εγώ, ἀπεκρίθη ὁ μετημφιεσμένος. 'Η λέξις αὐτὴ τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς τὸ φέρχον αὐτὴν αἴτιον. 'Ἐνγοεῖ διὰ ὁ σύζυγός της ἐνόμιζεν διὰ ἀνεγνώσισε τὴν ταινιοφόρον ἢν περιέμενε καὶ διὰ νὰ βεβαίωθῇ καλλιον περὶ τῆς ἀπιστίας του, διὰ νὰ μάθῃ μέχρι ποὺ ἡδύνατο οὗτος νὰ φθάσῃ, ἐξκολουθεῖ νὰ προκαποιῇ τὴν φωνήν της.

'Ο μετημφιεσμένος, ἐπιδεξίως ὡφελούμενος, τῆς ταραχῆς τῆς Ελίζης, ἡς μαντεύει τὴν καλλονὴν καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀνωτέρων κοινωνίκην θέσιν της, ἐκ τῆς λεπτότητος τῶν ποδῶν της καὶ ἐκ τῆς χάριτος τῶν χειρῶν της, πληροῖ ταύτην τολμηρῶν περιποιήσεων, διὰ τὸ ἀγνωστὸν ἐπιτέρπει. 'Η Ελίζα, οὐδὲν ἀλλού ἐν τῇ καρδίᾳ αἰσθημάτων ἔχουσα ἐκτὸς τῆς ζηλοτυπίας, ἀντὶ νὰ τὰς ἀποκρούσῃ, τούναντίον διεγείρει καὶ προκλεῖ ταύτας. 'Ο μετημφιεσμένος, δ. Ιωάννης ἀναμφιβόλως, μετὰ τοὺς ἀπαίνους καὶ τὰς ἐπιδεξίους κολακείας ἀρχίζει νὰ τὴν πρακταλῇ καὶ νὰ δρκίζηται πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν ἀγαπή. 'Η Ελίζα ἔξαλλος διατελεῖ ἀνίσχυρος, ἀποκαλύψασα τοσαύτην ἀπιστίαν, καταβεβλη-

μένη δὲ ἐκ τῆς λύπης της καὶ ἔξαλισμένη ἀφίνεται νὰ παρασυρθῇ μακρὰν τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς ἀνωτέρους διαδρόμους καὶ εἰτα ἐντὸς στενοῦ, σκοτεινοῦ καὶ πανταχόθεν σχεδὸν κεκλεισμένου θεωρείου.

"Ω! νεκία, ἡ Ελίζα ἡτο περάφων. Καταληφθεῖσα ἐξ ἀπροσπτοῦ, εἰδοποιήθη καὶ ἔβεβαιώθη τὴν ἀπιστίαν τοῦ Ιωάννου. Κλεισθεῖσα ἐντὸς τοῦ μέρους ἐκείνου μετ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν περιπαθῶν λόγων οὓς ἐκεῖνος ἐνόμιζεν διὰ τὴν ἔρωμένην του, ἐνόησεν διὰ τὴν ἔπειρε π' ἀποθάνη διότι δὲν τὴν ἡγάπα πλέον. Πρὶν δέησες ἀποθάνη, πρὶν ἀπαρνηθῇ τὴν εὐτυχίαν ἥτις ὑπῆρξε τὸ ὄνειροπόλημα τοῦ βίου της, θέλει νὰ μὴ ἔχῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Ιωάννου. 'Ακούει αὐτοῦ, τῷ ἔγκαταλείψεως τοῦ Ιωάννου. 'Ακούει αὐτοῦ, τῷ ἔγκαταλείψεως της, δὲν ἀνθίσταται εἰς τὰς ἐπιθυμίας του καὶ προσωπίδοφορούντα ἀφίνει αὐτὸν νὰ καταστῇ ὁ μαλλόν ἔνοχος τῶν ἀνδρῶν.

Μετὰ ταῦτα ὅρμῃ ἐκτὸς τοῦ θεωρείου, διότι ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ φύσις του δὲν ἔτο δρᾶ ἵνα γείνη. "Εδωκε νέκυν συνέτεινεν εἰς τὸν Ιωάννην, καὶ εἰς ταύτην ὁ πατήρ της ἔμελλε νὰ παρίσταται. 'Εξέρχεται, ἀλλ' ὥχρα καὶ φοβερὰ μορφὴ ισταται πλησίον τῆς θύρας, μορφὴ ἀνευ προσωπίδος, ήτοῦ Ιωάννου τέλος. 'Η Ελίζα τὸν βλέπει, θέλει νὰ δρμήσῃ πρὸς αὐτόν, βάλλει κραυγὴν καὶ πίπτει γονυπετής πρὸ αὐτοῦ. "Ανωθεν τοῦ σώματος ταύτης, πρόσκομπα διάδομος εἴναι τὸν διάδρομον, δ. Ιωάννης δρμᾷ πρὸ τοῦ ἀνδρὸς ὅστις ἐξήρχετο τοῦ θεωρείου ἐν φύρισκετο ἡ Ελίζα, ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα του καὶ τὸν ράπιζει.

'Αμφότεροι ἐξῆλθον καὶ χωρὶς νὰ δώσωσι πλειστέρας ἐξηγήσεις, ἐν φύρισκε καὶ παγωμένη βροχὴ ἐπιπτεῖς ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐμονομάχησαν κατώθεν φανοῦ, δὲ δὲ ἀγνωστος μετά τινα δευτερόλεπτα ἐπεσε νεκρός.

Διακρούόντων τούτων, δ. κ. δ'. Αρ... ὅστις ἀκολουθήσας τὸν γαμβρόν του, ἵνα κατασκοπεύῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τεχνάσματος του, ἥκουσε τὴν ταραχὴν τοῦ διαδρόμου, ἔδραμε καὶ εὑρών τὴν θυγατέρα τοῦ ἀνήραντος την ἀνήγειρε καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Δὲν εἶχεν ἀποθάνη, ως κατὰ πρώτον ἐφοβήθη, ἀλλ' εἶχε παραφρονήσει. 'Η δυστυχία ἔτο τελεία.

Αὕτη ζῆ ἀκόμη, οὖσα ὀλέθριον ἀντικείμενον οἴκτου εἰς τὸ Ιωάννην, καὶ τύψισυνειδότος εἰς τὸν πατέρα της. Διότι δ. Ιωάννης τὰ πάντα τώρα γνωρίζει καὶ ἐπιστευει τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτε τῷ εἰπον διὰ τὸν ἀμφότεροι αἱ ἀπιστολαὶ ἐγράφησαν παρ' ἐμοῦ, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κ. δ'. Αρ... ὅστις ἐγέλα ὑπαγόρευσαν μοι ταύτας καὶ συλλογίζομενος τί ηθελεν ἀπ' αὐτῶν προέλθῃ.

* * *

'Ιδού, νεκία, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνωτέρου ἐπιστολῆς, σταλείσης ὑπὸ δλω ἀθρόν σκοπόν. Συλλογίζομεν τι προξενοῦσιν δταν στέλλωνται ἐκ μοχθηρίας.

Γ**